

IN BEELD

LEVENDE OCEAAN

Eindeloos in beweging en geen moment
hetzelfde. Op de zee raak je nooit uitgekeken.

Door Jeroen Bos

'Olive Forest II'
(2019), van
Sandro Diener.
De foto is
gemaakt in
Griekenland.

'The Mouth
of Krishna
#50614' (2016),
van het duo
Albarrán
Cabrera.

IN BEELD

'Swimmers'
(2013), van
Kacper
Kowalski. De
Pool maakt vaak
foto's terwijl hij
als paraglider
door de lucht
zweeft.

Een metersbreed videoscherm waarop een kabbelende donkerblauwe zee te zien is. Meer heeft de Servische kunstenaar Vladimir Nikolic niet nodig om de aandacht van de kijker vast te houden, soms vele minuten lang. De zachte deining en telkens veranderende patronen van het eindeloze wateroppervlak werken bijna hypnotisch.

Nikolic begrijpt: gun de mens de aanblik van de zee en hij zal zijn blik niet snel afwenden, terwijl de gedachten door zijn hoofd beginnen te stromen: herinneringen aan strandvakanties, mijmeringen over verre landen achter de horizon, of gewoon pure fascinatie met de eindeloze veranderlijkheid van de zee.

Nikolic' kunstwerk is momenteel te zien op de Biënnale van Venetië, maar wie zich dichterbij huis wil laven aan schitterende beelden van de zee, kan deze zomer terecht bij galerie Bildhalle, in Amsterdam, voor de groepstentoonstelling *Ocean*.

De expositie laat maar weer eens zien wat een onuitputtelijke bron van inspiratie de zee is. Er hangen foto's van zwemmers, die doen verlangen naar een duik in het frisse water, met golven waar je heerlijk

tegenaan kunt springen, een fijne spray van zeewater in je gezicht.

Ook de nietigheid van de mens tegenover de oerkracht van de zee komt aan bod. Op een foto van Jeffrey Conley kijkt een eenzame figuur vanaf het strand uit over de zee. Het beeld zit vol contrasten: het kleine silhouet van de mens versus de vrijwel beeldvullende aanwezigheid van de zee, maar ook het idee dat de mens maar even op aarde is, terwijl de oceanen tot het einde der tijden zullen bestaan.

Conleys foto doet denken aan

de beroemde schilderijen die de Duitse schilder Caspar David Friedrich twee eeuwen geleden maakte. Ook hij plaatste de mens vaak als een onbeduidende figuur in een overweldigend landschap. Bij Friedrich was de natuur verheven boven de mens, een romantische gedachte pur sang.

Tweehonderd jaar nadien is de relatie tussen de mens en de oceaan heel anders: letterlijk toxisch. Hoe de mens de zee vergiftigt en vervuult met zijn afval is het onderwerp van de kunst van Thirza Schaap. Ze gebruikt plasticafval

'Sonata' (2022), van de Nederlandse fotograaf Paul Cupido.

dat zij vindt op het strand voor sculpturen en foto's. Op deze expositie hangt een foto van waterlelies, die in werkelijkheid drijvende petflessen zijn.

Het sterke aan Schaaps kunst is dat die er verleidelijk mooi uitziet, maar is gemaakt van materialen die juist zo verwoestend zijn voor de schoonheid van de natuur.

Hoe zonde dat is, besef je als je na het werk van Schaap de foto's bekijkt van bijvoorbeeld Paul Cupido en Sandro Diener. Zij laten zien hoe mooi de zee kan zijn. Hun composities zijn een eenvoudige stapeling van horizontale banen: land, zee en lucht. Wat zij eigenlijk fotograferen zijn het schitterende licht en de subtiele kleurschakeringen in het landschap.

Het Spaanse fotografenduo Albarrán Cabrera zoomt nog verder in op het water en dat levert misschien wel de mooiste foto van de expositie op: een bijna abstract beeld van een brekende golf. De natuur als kunst, vastgelegd door twee kunstenaars met een unieke kijk op de natuur. □

EXPOSITIE

De groepstentoonstelling *Ocean* is t/m 10 september te zien bij galerie Bildhalle, in Amsterdam.

Golven waar je heerlijk tegenaan kunt springen met een fijne spray van zeewater in je gezicht